

[Agerschou]

ge i sommeren 1987 og vil bl.a. belyse, hvilke holdninger der råder i revaliderings- og pensionsnævnene. Selv om den endelige rapport først foreligger på et senere tidspunkt, er der efter spørgerens opfattelse god grund til allerede nu at overveje, hvilke initiativer der skal sættes i værk for at udligne de forskelle i afslagspraksis, der nok en gang er påvist.

Svar (17/3 87):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Socialforskningsinstituttets foreløbige rapport om praksis i revaliderings- og pensionsnævnene med hensyn til afslag på førtidspension er baseret på de statistiske oplysninger om førtidspensionssager i 1984 og 1985.

Den endelige rapport, der kommer i sommeren 1987, vil herudover bl.a. indeholde oplysninger indhentet fra revaliderings- og pensionsnævnene.

Et endeligt udspil fra min side må naturligvis afvente den endelige rapport fra instituttet, da det ikke er uvæsentligt at få nærmere oplysninger og synspunkter om praksis frem, herunder ikke mindst eventuelle begrundelser for den forskellige afslagspraksis.

Den første fase, der er kommet til udtryk i den netop afgivne foreløbige rapport, har bekræftet for mig, at de »umiddelbare« tal, dvs. de årlige afslagsprocenter for hvert nævn, stort set giver et korrekt billede af de faktiske forhold. Der er en uacceptabel forskel på nævnenes praksis med hensyn til afslag.

Dette vil i sig selv give mig anledning til at overveje initiativer, der kan udjævne de forskellige afslagsprocenter.

Et udspil på dette område må imidlertid som nævnt afvente den endelige rapport, men da jeg ser alvorligt på problemet, vil forberedelserne hertil allerede nu blive påbegyndt. Jeg er således indstillet på, at udspillet skal være parat i nær tilknytning til Socialforskningsinstituttets afgivelse af den endelige rapport.

Jeg skal endelig nævne, at det – ikke unaturligt – vil indgå i overvejelserne, om kommunerne bør have tildelingskompetencen – hvilket den foreløbige rapport kan give et vist belæg for – om der i givet fald skal ske en vis centralisering af ankemulighederne på området, eller om det i øvrigt er muligt at få harmoniseret afslagspraksis i revaliderings-

og pensionsnævnene. I relation til sidstnævnte vil Socialministeriet bl.a. drøfte den foreløbige rapport på et kommende møde med revaliderings- og pensionsnævnene.

Spm. nr. S 801

Til *justitsministeren* (10/3 87) af:

Lenger (SF):

»Vil ministeren oplyse, om det er korrekt, at sovemedicinen til fangerne i Nyborg Statsfængsel uddeles allerede kl. 17.30, fordi sygeplejersken skal hjem kl. 19.00, samt hvilken procedure man anvender, såfremt en fange i aftenens eller nattens løb får brug for en læge?«

Begrundelse

Jeg har fået oplyst, at man i Nyborg Statsfængsel – som det eneste fængsel i landet – uddeler sovemedicinen allerede kl. 17.30, fordi sygeplejersken skal hjem kl. 19.00.

Det vil sige, at der om aftenen og om natten hverken er sygeplejerske eller læge i anstalten. Det kunne naturligvis være lige meget, hvis fangerne – ligesom alle andre mennesker – havde mulighed for at ringe til vagtlæge, hvis de fik brug for det. Men det kan fanger ikke. En fangevogter skal først tage stilling til, om de har brug for lægehjælp. Så vidt jeg er orienteret, er næste led i proceduren, at fangevogteren telefonisk konfererer med en sygeplejerske, og hvis fangens sygdom fortsat ikke kan afvises, sker diagnosticeringen ved, at fangevogteren herefter ringer til en læge.

Hvis disse oplysninger er korrekte, er det en alt andet end betryggende procedure.

Svar (17/3 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Statsfængslet i Nyborg har oplyst, at der i overensstemmelse med tidligere fængselslægers bestemmelse ikke udleveres egentlig sovemedicin på statsfængslet. Til indsatte, som skønnes at have behov for beroligende medicin, udleveres der kl. ca. 17.00 nitrazepam, som er en langtidsvirkende medicin.

Statsfængslet har imidlertid oplyst, at man for tiden overvejer at ændre den hidtidige ordning og i stedet give sovemedicin til de